

บทที่ 6

สรุป

6.1 สรุป

การซื้อขายอ้อยในอดีต โรงงานน้ำตาลจะเป็นฝ่ายที่มีบทบาทสำคัญสูงสุดในการกำหนดราคารับซื้ออ้อยแต่เพียงฝ่ายเดียว เมื่อชาวไร่ได้ทำการขนส่งอ้อยมาถึงโรงงานแล้ว ปรากฏว่าโรงงานกำหนดราคารับซื้ออ้อยไว้เท่าไร ก็จำเป็นต้องขายตามราคาที่โรงงานกำหนดไว้ ชาวไร่อ้อยไม่มีอำนาจต่อรองที่จะไปเรียกร้องราคาอ้อยให้สูงขึ้นจากโรงงานได้ ทั้งนี้ เพราะสัญญาซื้อขายอ้อยที่ทำไว้ระหว่างโรงงานน้ำตาลกับชาวไร่อ้อยกำหนดไว้เพียงปริมาณอ้อยที่จะรับซื้อจากชาวไร่คู่สัญญาตามราคาตลาด ไม่ได้ระบุราคาอ้อยที่แน่นอนไว้ เมื่อถึงเวลาที่ซื้อขายกันจริง ชาวไร่ก็ต้องยอมรับราคาอ้อยที่โรงงานกำหนดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกจากนั้นราคาที่โรงงานน้ำตาลแต่ละแห่งกำหนดก็ไม่จำเป็นต้องเป็นราคาเดียวกัน เพราะโรงงานแต่ละแห่งต่างกำหนดราคารับซื้ออ้อยของตนเอง โดยพิจารณาจากภาวะของตลาดน้ำตาลและปริมาณผลผลิตอ้อยที่คาดคะเนได้ในแต่ละปี

ต่อมาในระยะที่ราคาอ้อยตกต่ำมาก จนชาวไร่ได้รับความเดือดร้อนอย่างหนัก จึงได้มีการจัดตั้งกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ขึ้น และได้เป็นตัวแทนของชาวไร่ทำการต่อรองราคากับโรงงานในเขต 7 ปรากฏว่า สามารถเรียกร้องราคาอ้อยให้สูงขึ้นได้เป็นผลสำเร็จ จากนั้นก็มีการก่อตั้งสมาคมชาวไร่ในภาคต่าง ๆ เพิ่มขึ้น จนในที่สุด สมาคมชาวไร่อ้อยเหล่านั้นก็ได้รวมตัวกันเป็นสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย (ปัจจุบันแยกกันเป็น 3 กลุ่ม คือ สหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย สหสมาคมชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย และชุมนุมสหกรณ์การเกษตรชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย) ทำให้อำนาจการต่อรองสูงขึ้น ขณะเดียวกัน ทางฝ่ายโรงงานน้ำตาลก็ได้รวมตัวกันเป็นสมาคมโรงงานน้ำตาล (ปัจจุบัน แบ่งเป็น 2 สมาคมคือ สมาคมการค้าผู้ผลิตน้ำตาลและสมาคมโรงงานน้ำตาลไทย) อำนาจในการต่อรองราคาก็สูงขึ้นเช่นเดียวกัน ในการเจรจาต่อรองราคาอ้อยในแต่ละปีเป็นไปด้วยความยากลำบาก และต้องใช้เวลามากขึ้น ดังนั้นรัฐบาลโดยกระทรวงอุตสาหกรรม จึงเข้ามามีบทบาทโดยทำหน้าที่ประสานผลประโยชน์ของทั้งฝ่ายชาวไร่และโรงงาน และเมื่อได้มีการตกลงเกี่ยวกับราคาอ้อยเรียบร้อยแล้ว กระทรวงอุตสาหกรรม ก็จะ

ออกประกาศ กำหนดราคาประกันอ้อยเป็นปี ๆ ไป ในการกำหนดราคาอ้อยประจำปีนั้น ได้อาศัย กฎหมายหลายฉบับประกอบกัน เพื่อกำหนดราคาอ้อย ทั้งนโยบายด้านการผลิต การส่งออก การจำหน่ายภายในประเทศ รวมทั้งนโยบายการเงินและการคลังของประเทศด้วย

สำหรับการซื้อขายอ้อยในปัจจุบัน เป็นการซื้อขายตามระบบการแบ่งปันผลประโยชน์ ระหว่างชาวไร่อ้อยและโรงงานน้ำตาลทราย ในอัตราส่วน 70:30 โดยมีหลักการที่ครอบคลุม ถึงระบบการผลิตร่วมกัน การจัดจำหน่ายร่วมกัน และจัดแบ่งผลประโยชน์ร่วมกัน และภายใต้ ระบบการแบ่งปันผลประโยชน์นี้ ได้มีการจัดตั้งองค์กรต่าง ๆ ขึ้น เพื่อทำหน้าที่วางแผน และ ดำเนินการผลิต-การค้าอ้อยและน้ำตาลทราย ตลอดจนการจัดแบ่งรายได้ โดยให้ชาวไร่และ โรงงานน้ำตาลรับผิดชอบในการดูแลผลประโยชน์ร่วมกัน

การซื้อขายอ้อยตามระบบนี้ ราคาอ้อยไม่สามารถจะกำหนดไว้แน่นอนล่วงหน้า เพราะ ราคาน้ำตาลเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ การกำหนดราคาซื้อขายอ้อยในแต่ละฤดูกาลผลิต จึงแบ่ง เป็น 2 ช่วง คือ

1. ราคาซื้อขายอ้อยเบื้องต้น เป็นราคาที่กระทรวงอุตสาหกรรม ประกาศในตอนต้น ฤดูกาลผลิต เพื่อเป็นฐานในการจ่ายเงินค่าอ้อยในการจ่ายเงินค่าอ้อยให้แก่ชาวไร่ก่อน และ
2. ราคาซื้อขายอ้อยที่แท้จริง เป็นราคาอ้อยที่คำนวณตามสูตรที่จะกล่าวถึงต่อไป และ จะประกาศในราว เดือนกันยายนของทุกปี

สูตรการคำนวณราคาอ้อย

$$P_c = 0.70 \frac{(R_1 + R_2)}{Q_c}$$

โดยที่ P_c = ราคาอ้อย (บาท/ตัน)

R_1 = รายได้สุทธิจากการขายน้ำตาลทรายภายในประเทศ (บาท)

R_2 = รายได้สุทธิจากการขายน้ำตาลทรายไปต่างประเทศ (บาท)

Q_c = ปริมาณอ้อยที่เข้าหีบ (ตัน)

สำหรับรายจ่ายที่นำมาคำนวณประกอบด้วย

1. ภาษีการค้าน้ำตาลทรายภายในประเทศ
2. ค่าใช้จ่ายในการขายน้ำตาลทรายภายในประเทศ

3. ค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาน้ำตาลคงเหลือ เฉพาะน้ำตาลทรายโคเวตา ก. เช่น ค่าโกดัง ค่าประกันภัย และค่าดอกเบี้ยจ่าย สำหรับระยะเวลา 3 เดือน ตั้งแต่ 1 พ.ย. ถึง 31 ม.ค. ของปีถัดไป
4. ค่าใช้จ่ายในการผลิตน้ำตาลทรายขาวบริสุทธิ์ เฉพาะโคเวตา ก.
5. ภาษีส่งออกน้ำตาลทรายดิบ และภาษีส่งออกน้ำตาลทรายขาวและขาวบริสุทธิ์
6. ค่าใช้จ่ายในการส่งออก สำหรับโคเวตา ข. และโคเวตา ค.
7. ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น เนื่องจากน้ำหนักน้ำตาลสูญหายระหว่างทางการส่งมอบน้ำตาลไปต่างประเทศ คิดหักเป็นน้ำหนักก่อนที่จะนำมาคำนวณรายรับ
8. ค่าใช้จ่ายในการควบคุมการผลิต และการเคลื่อนย้ายน้ำตาลทราย รวมค่าดอกเบี้ยทดลองจ่าย

นอกจากนี้ ยังมีรายได้พิเศษเพิ่มเติมของระบบอีกด้วย เช่น รายได้พิเศษจากโคเวตา จำหน่ายให้แก่สหรัฐอเมริกา รายได้พิเศษจากการลดภาษีขาเข้าสหรัฐตามโครงการสิทธิพิเศษทางด้านภาษีอากร (GSP) รวมทั้งรายได้พิเศษจากการดำเนินการในการจำหน่ายน้ำตาลทรายขาวโคเวตา ก และน้ำตาลทรายส่งออกต่างประเทศโคเวตา ข ในแต่ละฤดูการผลิต

ประสบการณ์ในระยะ 2 ปี (ปีการผลิต 2525/26 - 2526/27) ที่ได้มีการนำเอา ระบบการแบ่งปันผลประโยชน์เข้ามาใช้ในวงการอุตสาหกรรมอ้อย และน้ำตาลของประเทศไทยนั้น พอจะมองเห็นได้ว่า ระบบดังกล่าวยังเป็นเพียงจุดเริ่มต้น ซึ่งได้วางหลักการกว้าง ๆ เป็นแนวทางในการบริหารอุตสาหกรรมอย่างครบวงจร การกำหนดราคารับซื้ออ้อยยังคงใช้เวลาในการเจรจาต่อรองกันพอสมควร กลไกต่าง ๆ ของระบบ ยังไม่อยู่ในสภาพที่พร้อมเพียงพอที่จะเอื้ออำนวยให้การดำเนินงานของระบบเป็นไปอย่างราบรื่นได้ และยังขาดรายละเอียดต่าง ๆ อีกหลายอย่าง ซึ่งรายละเอียดเหล่านี้ สามารถจะพัฒนาขึ้นได้จากการดำเนินงานจริง ๆ และอาศัยเวลาในการหาข้อมูลที่เป็นธรรมสำหรับทุกฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รายละเอียดเกี่ยวกับคุณภาพของอ้อย การให้ส่วนเพิ่มหรือส่วนลด จากราคาอ้อยมาตรฐาน ในกรณีที่อ้อยมีความหวานหรือ CCS สูงกว่า หรือต่ำกว่ามาตรฐาน หรือในเรื่องเกี่ยวกับประสิทธิภาพการผลิตของโรงงานน้ำตาล การให้รางวัลหรือลดโทษแก่โรงงานกรณีที่โรงงานน้ำตาลสามารถผลิตน้ำตาลได้ในอัตราที่สูงกว่า หรือต่ำกว่ามาตรฐาน เป็นต้น

จากการศึกษาในรายละเอียดของข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพของอ้อย และข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิภาพการผลิตของโรงงาน โดยวัดจากค่า CCS และสัมประสิทธิ์ของงาน (Coefficient

of Work) ของอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลของประเทศไทย เปรียบเทียบกับค่า CCS. และ
 สัมประสิทธิ์ของงานของอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลของออสเตรเลีย ซึ่งเป็นประเทศที่ยอมรับ
 กันโดยทั่วไปว่า มีการบริหารอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดประเทศหนึ่ง ปรากฏว่า
 ค่าที่ได้อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ค่า CCS. เฉลี่ยของประเทศไทยเป็น 10 ขณะที่ค่า
 CCS. เฉลี่ยของออสเตรเลียเป็น 12 และค่าสัมประสิทธิ์ของงานสำหรับประเทศไทย เป็น
 ร้อยละ 90.24 ของออสเตรเลียเป็น ร้อยละ 90.00 จากนั้น จึงได้ทำการทดลองต่อไป โดย
 นำเอาราคาน้ำตาลทรายทั้งในประเทศและราคาส่งออก ซึ่งใช้ในการคำนวณตามระบบการแบ่ง
 ปันผลประโยชน์ในฤดูกาลผลิตที่ผ่านมา มาหารราคาน้ำตาลทรายสุทธิเฉลี่ย โดยถ่วงน้ำหนักด้วย
 ปริมาณขาย เพื่อนำไปคำนวณราคาอ้อยตามสูตร

$$P_c = 0.009 P_s (CCS. - 3) \neq K$$

โดยที่ P_c = ราคาอ้อย (บาท/ตัน)

P_s = ราคาน้ำตาลทรายสุทธิเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก (บาท/ตัน)

CCS. = ความหวานของอ้อยคิดเป็น เปอร์เซ็นต์

0.009 = สัมประสิทธิ์ของงานคิดเป็น เปอร์เซ็นต์

CCS.-3= ส่วนแบ่งของผลประโยชน์ที่ชาวไร่ได้รับในอัตราร้อยละ 70 โดยที่ CCS.

มาตรฐานเป็น 10 ฉะนั้น ส่วนของชาวไร่จึงเป็น (10 - 3) เท่ากับ 7 หรือ
 (CCS. - 3)

K = ค่าคงที่ที่ปรับเพิ่มขึ้นเพื่อให้เกิดความสมดุลของระบบ

เปรียบเทียบราคาอ้อยที่คำนวณได้ตามสูตรการคำนวณราคาอ้อยที่เสนอ กับราคาอ้อย
 ที่เกิดขึ้นจริง ปรากฏว่าอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ในฤดูกาลผลิต 2525/26 ราคาอ้อย
 ที่คำนวณได้คิดละ 394.01 บาท ราคาอ้อยจริงคิดละ 381 บาท และในฤดูกาลผลิต 2526/27
 ราคาอ้อยที่คำนวณได้คิดละ 423.30 บาท ราคาอ้อยจริงคิดละ 421 บาท แสดงว่าสูตรการ
 คำนวณราคาอ้อยที่เสนอนี้ น่าจะมีนัยสำคัญที่เชื่อถือได้

และเมื่อพิจารณาถึงองค์ประกอบของสูตร จะเห็นได้ชัดเจนว่า สูตรนี้สามารถพัฒนา
 รายละเอียดในส่วนที่เกี่ยวกับคุณภาพของอ้อย และประสิทธิภาพการผลิตของโรงงานน้ำตาลได้
 กล่าวคือ ในส่วนที่เกี่ยวกับคุณภาพของอ้อย นั้น กรณีที่ชาวไร่อ้อยสามารถปลูกและบำรุงรักษา
 อ้อยให้มีความหวานเกินกว่า CCS. มาตรฐานเป็น 11, 12, 13 ... ฯลฯ ชาวไร่ก็จะได้

รับส่วนแบ่งของรายได้เพิ่มขึ้นจาก 7 เป็น 8, 9, 10 ... ฯลฯ เป็นต้น ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากอ้อยของชาวไร่รายใดมี CCS. ค่ากว่ามาตรฐาน รายรับก็จะน้อยลงไปด้วย

สำหรับทางด้านของโรงงานน้ำตาลก็เช่นเดียวกัน งานที่วัดสัมประสิทธิ์ของงานได้เกินกว่าร้อยละ 90 ส่วนที่เกินกว่าร้อยละ 90 เป็นร้อยละ 100 ร้อยละ 110 ... โรงงานก็จะได้รับรายได้เพิ่มขึ้นตามส่วนของความสามารถในการผลิตที่เพิ่มขึ้น อีกร้อยละ 10 หรือร้อยละ 20 ตามลำดับ ในทำนองเดียวกันกับฝ่ายชาวไร่ ในกรณีที่โรงงานน้ำตาลวัดสัมประสิทธิ์ของงานได้ต่ำกว่าร้อยละ 90 รายได้ของโรงงานก็จะลดลงตามส่วน

ดังนั้น เมื่อได้พิจารณาประกอบกันทั้งหมดแล้ว สูตรการคำนวณราคาอ้อยที่เสนอในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ น่าจะได้นำไปใช้ในอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลของประเทศไทยเราได้ เพราะนอกจากจะเป็นการพัฒนาด้านการผลิตทั้งฝ่ายชาวไร่และโรงงานน้ำตาล ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ระบบเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมของประเทศแล้ว ยังเป็นการยกระดับอุตสาหกรรมของประเทศไทยให้ทัดเทียมกับต่างประเทศได้ด้วย

6.2 ข้อเสนอแนะ

จากการประเมินผลโดยสุ่มตัวอย่างให้ชาวไร่อ้อยตอบแบบสอบถาม โดยโครงการส่งเสริมและควบคุมการซื้อขายอ้อยตามความหวาน สำนักงานคณะกรรมการน้ำตาลทราย กระทรวงอุตสาหกรรม ระหว่างวันที่ 19 เม.ย. - 14 ก.ย. 2527 ปรากฏว่า ชาวไร่ประมาณร้อยละ 84 ต้องการให้มีการซื้อขายอ้อยตามความหวาน ร้อยละ 11 ไม่ต้องการให้มีการซื้อขายอ้อยตามความหวาน และที่เหลืออีกร้อยละ 5 ไม่ออกความเห็น ดังนั้น เพื่อเป็นการเตรียมการสำหรับการนำเอาระบบการซื้อขายอ้อยตามความหวานมาใช้ในวงการอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลของประเทศไทย สามารถสรุปข้อเสนอแนะแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ทางด้านชาวไร่

- 1 ปรับปรุงสถาบันของชาวไร่อ้อยให้เกิดความเป็นเอกภาพ กำหนดวัตถุประสงค์เป้าหมายและแนวทางในการดำเนินงานอย่างชัดเจน
- 2 พัฒนาศักยภาพด้านการบริหาร การตลาดและการจัดการ โดยเฉพาะบุคคลที่จะเป็นตัวแทนของกลุ่มชาวไร่ที่เข้าร่วมในกรรมการชุดต่าง ๆ
- 3 จัดระเบียบในการปลูกอ้อย การรักษา การเก็บเกี่ยวและการขนส่งอ้อย โดย

นำเอาเทคนิค ความรู้ทางวิชาการ เข้ามาปรับปรุงวิธีการผลิต นับตั้งแต่การคัดพันธุ์อ้อยที่ปลูกให้ เป็นพันธุ์ที่ให้ความหวานสูง มีการใส่ปุ๋ยบำรุงดินอย่างได้สัดส่วน มีการปรับวัชพืช โรคอ้อยและ แมลงศัตรูอ้อยอย่างได้ผล ตลอดจนการเก็บเกี่ยวและการขนส่งอ้อย เข้าโรงงาน จะต้องเป็นไป อย่างประหยัดและ เรียบร้อย

2. ทางด้านโรงงานน้ำตาล

- 1 ให้การสนับสนุนชาวไร่ด้านการเงิน และปัจจัยการผลิต ในการปลูกอ้อยพันธุ์ ที่มีความหวานสูง
- 2 จัดให้มีหน่วยงานด้านเกษตรชาวไร่อ้อย เพื่อตรวจสอบความแก่และความ หวานก่อนที่จะให้ชาวไร่ตัดอ้อย วางแผนการขนส่งอ้อยและจัดระบบการขนส่งอ้อย เข้าหีบใน โรงงานอย่างมีประสิทธิภาพ
- 3 ปรับปรุงเทคนิคในการผลิต เพื่อลดต้นทุนในการผลิตน้ำตาลลง
- 4 ปรับปรุงวิธีการเก็บตัวอย่าง และการวิเคราะห์น้ำอ้อย และสามารถพิสูจน์ ให้ชาวไร่อ้อย เชื่อถือได้ โดยการจัดเตรียมอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์ สารเคมี และเจ้าหน้าที่ทาง วิทยาศาสตร์ ที่สามารถ เพื่อให้ผลการวิเคราะห์ถูกต้องยิ่งขึ้น
- 5 จัดสถานที่ตรวจสอบคุณภาพน้ำอ้อยให้ เป็นที่เปิดเผย เพื่อให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง สามารถ เข้าตรวจสอบได้ตลอดเวลา

3. รัฐบาล

ในขณะนี้รัฐบาลมีพระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลทราย พ.ศ. 2527 เป็น เครื่องมือในการบริหารอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลของประเทศแล้ว จึงควรที่จะ เร่งรัดให้มีการปฏิบัติ ให้บังเกิดผลอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

- 1 จัดอบรมและให้ความรู้ทางด้านวิชาการแก่ชาวไร่อ้อย เกี่ยวกับการซื้อขาย อ้อยตามคุณภาพความหวานของอ้อย ความรู้เรื่องดิน การให้ปุ๋ย พันธุ์อ้อยที่เหมาะสมและให้ผลผลิต ที่มีความหวานสูง การเก็บตัวอย่าง และการวิเคราะห์คุณภาพน้ำอ้อย ฯลฯ
- 2 ให้ความช่วยเหลือแก่ชาวไร่ในด้าน การให้ปัจจัยที่จะสนับสนุนให้มีการ เพาะ ปลูกอ้อยที่ให้ความหวานสูง เช่น แจกจ่ายปุ๋ย หรือสร้าง Infrastructure เช่น ระบบชล- ประทาน เป็นต้น
- 3 วางแผนเพื่อควบคุมปริมาณการผลิตอ้อย โดยทำการจดทะเบียนพื้นที่เพาะ

ปลูกอ้อย และควบคุมปริมาณการผลิตน้ำตาลให้เพียงพอกับความต้องการในประเทศให้ได้ผลอย่างจริงจัง

4 ส่งเสริมและเร่งรัดให้องค์กรร่วมระหว่างชาวไร่ โรงงาน และส่วนราชการ ซึ่งทำหน้าที่ด้านการตลาดน้ำตาลทั้งภายในประเทศและต่างประเทศปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ และให้มีอิสระในการตัดสินใจในการปฏิบัติงาน เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเท่าทันสถานการณ์

5 เร่งรัดการปฏิบัติงานของกองทุนอ้อยและน้ำตาล ซึ่งตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลทราย เพื่อรักษาระดับราคาอ้อยและน้ำตาลทรายให้มีเสถียรภาพนั้น เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

6 ส่งเสริมและดำเนินการให้มีสถานีทดลองวิจัยอ้อยและน้ำตาลทรายแห่งชาติขึ้น เพื่อปฏิบัติหน้าที่ในด้านการส่งเสริมและควบคุมการผลิตต่าง ๆ การจัดเครื่องมือ และอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์ การเก็บตัวอย่างและการวิเคราะห์น้ำอ้อย ตลอดจนวิธีการจ่ายเงินค่าอ้อย เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดี ซึ่งจะนำไปสู่ความร่วมมือในการปฏิบัติงานส่งเสริมระบบ อ้อยและน้ำตาลทรายในที่สุด

ข้อสรุปของวิทยานิพนธ์นี้ก็คือ ระบบการกำหนดราคาอ้อยของประเทศ ซึ่งปัจจุบันนี้อยู่ในระบบการแข่งขันผลประโยชน์ 70/30 พร้อมกับมีองค์กร และวิธปฏิบัติเพิ่มเติมขึ้นมาจากระบบเดิมได้ทำให้อุตสาหกรรมอ้อย และน้ำตาลของประเทศได้พัฒนาตนเองขึ้นไปอีกระดับหนึ่งทั้งในด้านโครงสร้างและการปฏิบัติงาน แต่จำเป็นต้องพัฒนาระบบของอุตสาหกรรมให้พัฒนาขึ้นไปอีก ระบบการกำหนดราคาอ้อยซึ่งสมควรจะต้องดำเนินการให้เกิดขึ้นในภายหน้าต่อไป คือ ระบบกำหนดราคาอ้อยแบบคุณภาพความหวาน หรือ CCS. ตามสูตรของประเทศออสเตรเลีย

วิทยานิพนธ์นี้ได้ศึกษาพบว่า การนำสูตรของประเทศออสเตรเลีย เกี่ยวกับกำหนดราคาอ้อยของประเทศไทยนั้นสามารถที่จะดำเนินการได้ เพราะสภาพของด้านคุณภาพของอ้อยและประสิทธิภาพของโรงงานรวมทั้งปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการกำหนดราคาอ้อยนั้นสามารถปรับให้เข้ากันได้พอสมควร

สำหรับผู้ที่จะทำการศึกษาต่อไป ควรจะได้ศึกษาให้ละเอียดไปถึงการกำหนดราคาอ้อยในแต่ละภาค ซึ่งในที่นี้ยังไม่ได้ทำการศึกษาไว้ เนื่องจากแต่ละภาค แต่ละจังหวัดมีสภาพแวดล้อมของการผลิตและต้นทุนต่างกันมาก และที่สำคัญ คือ ความหวานของอ้อยยังแตกต่างกันด้วย โดยเฉพาะอ้อยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีความหวานสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับภาคอื่น ๆ ซึ่งน่าที่จะได้มีผู้สนใจศึกษาในรายละเอียดต่อไป

บรรณานุกรม